

като са оставят на челоуѣци развратени и дързекы, които иматъ искусството да ставатъ необходими, тѣ не могатъ вече да са надѣжтъ на никоя свобода. Тѣзи които тѣ наймного презиратъ сж сжщитѣ които тѣ найдобръ иматъ и осипватъ съ благодѣянїя; азъ са гнусяхъ Протезилая, а му оставяхъ сичката власть. Чудно заблужденїе! радвахъ са въ душата си че го познавахъ, а немахъ мѣжество да му отнемихъ властѣта която му бѣхъ оставилъ. Отъ друга страна, намѣрвахъ го животень, услужливъ, хитъръ за да ласкае страститѣ ми и ревностень за работитѣ ми. Найподиръ, азъ намѣрвахъ предлогъ да извиниѣ собетвенната си слабость като не познавахъ истинната добродѣтель; защото като не умѣяхъ да избирамъ честны челоуѣци които да управляватъ дѣлата ми, азъ мисляхъ че нема таквызи на свѣта, и че честностьта е проста една свѣтла мечта. Каква полза, думамъ си азъ, да са стараиѣ да са отървж отъ ржцѣтѣ на единъ развратень челоуѣкъ; а послѣ да паднж въ ржцѣтѣ на единъ другыи ни побезкорыстень, ни понекренень отъ него?

„Между туй управляемыйтѣ отъ Полимена флотъ са завърнж. Азъ вече не мисляхъ за завоеванїето на островъ Карпатъ; и Протезилая не можн да са престори толкози искусно щото азъ да не разумѣиѣ колко бѣ той оскърбенъ като са научи че Филоклъ бѣ въ безопасность въ Самосъ.“

„Менторъ отново прекженж приказеката на Идомедея за да го попыта, да ли е продѣлжавалъ, подиръ едно толкози черно предателство, да повѣрѣва сичкытѣ си работы на Протезилая.

„Азъ бѣхъ, отговори му той, врагъ на занятїята, и много лѣнивъ щото да мож да са отървж отъ ржцѣтѣ му. Потребно бѣ да събориѣ реда който бѣхъ установилъ за своето си улесненїе, и да учж отново другыи; нѣщо което азъ никога немахъ сила да предирѣмиѣ. Предпочитахъ подобръ да си затвориѣ очитѣ за да не гледамъ коваретвата на Протезилая. Утѣшавахъ са само съ туй, дѣто съобщавахъ на нѣкои довѣренны на мене челоуѣци че познавахъ невѣрностьта му. Съ този начинъ азъ си въобразявахъ че са измамяхъ на полувинъ като знаяхъ че ма лъжжтѣ. На време даже